

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2937/2536

นาย เสถียร มามุข โจทก์ นาง แพร พรพรรณ สายอินทร์ หรือ ทองคำ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 9, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 10, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153, ป.วิ.พ. มาตรา 148

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องคดีล้มละลายคดีก่อนโดยอ้างและนำสืบหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แต่เพียงบางส่วน และหนี้สินส่วนที่โจทก์ขอเพิ่มในการฟ้องคดีนี้นั้น ล้วนแต่เป็นหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แล้วในขณะที่โจทก์ฟ้องและนำสืบในคดีล้มละลายคดีก่อน ซึ่งโจทก์ขอที่จะอ้างและนำสืบได้แต่โจทก์ก็มิได้กระทำเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลเอง ดังนี้จำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่จริงเพียงใด จำเลยสามารถชำระหนี้ได้หรือไม่ ทั้งสองคดีที่โจทก์ฟ้องจึงเป็นประเด็นที่อาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินเดียวกัน แต่ด้วยความบกพร่องของโจทก์ในการดำเนินคดีก่อนเป็นเหตุให้ศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นพิพาทโดยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ได้ และคำวินิจฉัยดังกล่าวนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้อ้างเหตุจำนวนหนี้สินเพิ่มเติม เป็นการอาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินของจำเลยที่มีอยู่จริงซ้ำกับคดีก่อนจึงเป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลาย แต่ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะเชื่อว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ให้โจทก์ได้บัดนี้โจทก์ก็มีพยานหลักฐานเพิ่มเติมว่า จำเลยไม่สามารถชำระหนี้ให้โจทก์ได้ โดยจำเลยเป็นหนี้โจทก์ 4 จำนวน คือหนี้ตามคำพิพากษา 1 จำนวน และหนี้ตามสัญญา คำประกัน 3 จำนวน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 191,577 บาท ซึ่งกำหนดจำนวนได้แน่นอนและถึงกำหนดชำระแล้วจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้มีหนี้สินล้นพ้นตัวและสามารถชำระหนี้ทั้งหมดให้โจทก์ได้ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีพอวินิจฉัยได้จึงให้งดสืบพยานและวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์คดีนี้ซ้ำกับคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.1/2533 ของศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ตามที่โจทก์จำเลยไม่ได้แย้งกันว่า เดิมโจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายแต่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ได้ปรากฏตามคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.6/2533 ของศาลชั้นต้น คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์จึงได้มาฟ้องคดีนี้อีกโดยอ้างว่ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินของจำเลยมีมารายและมีจำนวนมากขึ้นจากที่ได้เคยกล่าวอ้างไว้ในฟ้องเดิม คดีมีปัญหาคือจะต้องวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 6/2533 หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นพิพาทในคดีล้มละลาย คือจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 และ 10 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 หรือไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่เท่าใดมากล้นพ้นตัวตลอดจนจำเลยไม่สามารถชำระหนี้ได้นั้น เป็นภาระของโจทก์จะอ้างและนำสืบ แต่โจทก์ฟ้องคดีล้มละลายที่ ล.6/2533 โดยอ้างและนำสืบหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แต่เพียงบางส่วน และหนี้สินส่วนที่โจทก์ขอเพิ่มเติมในการฟ้องคดีนี้นั้นล้วนแต่เป็นหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แล้วในขณะที่โจทก์ฟ้องและ

นำสืบในคดีล้มละลายที่ ล.6/2533ซึ่งโจทก์ชอบที่จะอ้างและนำสืบได้ แต่โจทก์ก็ได้กระทำเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลเอง ดังนี้ จำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่จริงเพียงใดจำเลยสามารถชำระหนี้ได้หรือไม่ ทั้งสองคดีที่โจทก์ฟ้องจึงเป็นประเด็นที่อาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินเดียวกัน แต่ด้วยความบกพร่องของโจทก์ในการดำเนินคดีก่อนเป็นเหตุให้ศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นพิพาทโดยฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยสามารถชำระหนี้ได้ และคำวินิจฉัยดังกล่าวนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้อ้างเหตุจำนวนหนี้สินเพิ่มเติม เป็นการอาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินของจำเลยที่มีอยู่จริงซ้ำกับคดีก่อน จึงเป็นฟ้องซ้ำศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาต้องตรงกันให้ยกฟ้องโจทก์จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วินัย วิมลเศรษฐ์ · บุญส่ง วรรณกลาง · สะสม สิริเจริญสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2937/2536>